

Buzlu Resimler

– YuReKiKLiMi · 11 Aralık 2014

Kahvaltı tabağı kırık bir sabahtı,
Dışarda rüzgarın öfkesine teslim vapur sesleri günü müjdeliyordu.

Martı kanatları yorgun, isimsiz iskele dış bilerken hırçın denize,
İç dökmek için sabırsızlanan ocaktaki demlik ve duvardaki kırık saat hülyalı gülüş atıyordu yaşlı adama.
Zaman bir eline fırça diğerine tespih düşürmüştü, dışarda güneşin hangi baharı mırıldanacağı kimin
umrundaydiki varsın kar yağsın sonbahara kızmış yaprağın üzerine.

Peşinden koşmayı bırakmıştı yerde yuvarlanan zeytinin,
O buzdolabına kızıyordu her köşesinde resimler sakladığı için.

Doldurulan her bardak taşıyordu aşkın köpüğünden,
Kaşık sesleri vokal oluyordu masada yükselen kahkahalara. Pencere önünde duran saksı, şimdilerde
paslı çamaşır ipleri bir zamanlar çiçekli salıncak gibiydiler.

Nemli yastıklar, tüyü dökülmüş terlikler de kaşının düşmesine yetiyordu aslında.
Birini dolu dolu sevmek odada uçuşan her toz zerresinde bronşların tıkanması için başka bir sebepti.

Çizdiği resimlerde hiç ayna olmazdı,
Sinmemiş bir yalnızlık tespihten dökülüyordu hala.

Hergün ellerine geçirdiği eldiven,
Boşluğa düşen ayazın bıçak sırtı vedasından korunmak içindi. Dolu dolu yaşamıştı ellerinin terlediği
zamanları kaybetmek istemiyordu o sıcaklığı.

Birini dolu dolu sevmek, tek odalı evde tek başınayken iki kişilik kahvaltı hazırlayabilmektir.

Yaşlı adam;
Bu resmi hergün çiziyordu mezar ziyaretlerinde.

Sevmek ateşe dokunmak'mıydı yoksa ateş olmak'mıydı.

Bulent Kaya
10/12/2014/Bursa